

— Чудо машина е! Върви като часовникъ. Ни шумъ, ни гласъ издава. Дращи тѣй, като котка. А здрава работа е. Гаранция — десетъ години. А ние и за петъ още ѝ изкараме паритѣ.

Нѣкой се мѣчи да прочете надписа на локомотива.

— Името на фабриката е, — казва Вълчанъ. — Ланцъ, въ Манхаймъ. Германия. Първа фабрика е тя. Прави и балони.

— И балони ли прави?

— И балони.

Очудването е голѣмо, но Вълчанъ не дава повече обяснения. За това трѣбва време, а пъкъ и не всѣки ще разбере какво нѣщо е балона. Той съглежда въ навалищата Лазаръ Чумака, който, оставилъ наблизо стадото си, бѣше дошълъ, заобиколенъ отъ всичките си псета, да види и той чудото. Исполинскиятъ му ръстъ високо се издига надъ всички. По навика си, Вълчанъ леко го поподръпва за дългия мустакъ.

— Закъснѣлъ си, Чумакъ — говори той — закъснѣлъ си!

— Защо? — отвръща Чумакътъ и пули наивните си и добродушни очи.

— Потрепахме се, бе братко, додѣ извадимъ колелото. Ако бѣше дошълъ по-рано, нѣмаше нужда отъ винчъ. Щѣше да го дигнешъ самъ.

Гръмва високъ смѣхъ. Чумакътъ поклаща недоволно глава, чуди се да се разсърди ли или не, но захваща да се смѣе и той.

Почивката бѣше свършена, приготвиха се да тръгнатъ отново. Потеглиха първия чифтъ волове, изк ривенитѣ чифгари се изправиха и обтегнаха, всички волове стѣпиха въ пѣтя. Слѣдъ това размахаха дългите камшици, не удряха, но само заплашваха съ тѣхъ и още повече викаха. Съ вкопани въ земята нозѣ, съ обтегнати шии, съ почти прѣгнати надвѣ тѣла, животните